

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/85/2024
Identifikačné číslo spisu:	6423201487
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6423201487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. A., narodenej 9. apríla 1965, Hronský Beňadik, Ulička 374/114, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, Lučenec, Janka Kráľa 5/A, proti žalovanej Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, o určení, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 1106042465 z 29. júna 2021 je bezúročný a bez poplatkov, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7Csp/31/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. decembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/32/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. decembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/32/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7Csp/31/2023-115 z 27. marca 2024 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Csp/31/2023-66 z 24. augusta 2023 zamietol žalobu; žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 7 ods. 1 a 2, ods. 16 a 17, ods. 19 až 21, ods. 24 a § 11 ods. 2 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná ako dodávateľka finančnej služby a žalobkyňa ako spotrebiteľka dňa 29. júna 2021 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a to účelový úver a revolvingový úver pod č. 1106042465, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni úver v celkovej výške 8.970 eur s dojednaným počtom splátok 96, s dojednanou výškou jednej splátky vo výške 167,20 eura, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 16,02 %, s dojednanou výškou ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 17,3 %, pričom celková čiastka zaťažujúca spotrebiteľa bola dojednaná na sumu vo výške 16.051,21 eura. Z obsahu samotného záväzku vyplynula pre súd prvej inštancie okolnosť, že poskytnutý úver bol účelovo viazaný na refinancovanie

záväzkov samotnej žalobkyne, na základe spotrebiteľských zmlúv uzatvorených s peňažným ústavom Prima banka Slovensko, a. s. so zostatkom vo výške 1.726 eur, so spoločnosťou Amico Finance, a.s. v zostatkovej výške 5.871 eur a so spoločnosťou VÚB, a. s. Bratislava vo výške 969 eur, pričom zvyšnú časť poskytnutého úveru v celkovej výške 404 eur žalovaná poukázala na osobný účet žalobkyne. Poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy z 29. júna 2021 bol účelovo viazaný na tzv. refinancovanie záväzkov žalobkyne.

1.2. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vylúčil eventuálne hrubé porušenie povinnosti pri zisťovaní bonity klienta zo strany poskytovateľa spotrebiteľského úveru, špecifikované v ustanovení § 11 ods. 2 posledná veta zákona č. 129/2010 Z. z. Ďalej zisťoval eventuálne porušenie ustanovenia § 11 ods. 2 druhej a tretej vety zákona č. 129/2010 Z. z. Akcentoval, že údaje ohľadom bonity žalobkyne boli čiastočne skúmané už na základe jej údajov uvedených do znenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to v súvislosti s výškou jej dosahovaného príjmu, s počtom osôb, ktoré tvorili spoločnú domácnosť s posudzovanou osobou, resp. s uvedením výšky záväzku samotnej žalobkyne v súvislosti s eventuálnou existenciou vyživovaných osôb odkázaných na samotnú žiadateľku. Považoval za preukázané, že minimálne výška príjmu žalobkyne ako žiadateľky o spotrebiteľský úver pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere o refinancovaní podlžností žalobkyne, žalovaná zisťovala dotazom na peňažný ústav, ktorý viedol osobný účet samotnej žiadateľky, a to vo Z. Q.. A. za obdobie od 1. marca 2021 do 31. mája 2021. Skúmanie bonity klientky žalovaná realizovala aj prostredníctvom lustrácie v úverovom registri Nebankového registra klientskych informácií (NRKI). Z obsahu správy z NRKI vyplynulo, že skutočne v databáze tohto úverového registra nebola uvedená zaťaženosť žalobkyne v súvislosti s úverom poskytnutým Slovenskou sporiteľňou, a. s. z 9. februára 2011, Prvou stavebnou sporiteľňou, a. s. z 20. februára 2014 a VÚB, a. s. zo 17. októbra 2014.

1.3. Žalovaná si teda splnila svoju zákonnú povinnosť, a to dotazom a získaním správy z registra úverov NRKI, nakoľko zákonodarca, v danom prípade alternatívne umožnil poskytovateľovi spotrebiteľského úveru získať informácie z jedného alebo viacerých registrov. Súd prvej inštancie podotkol, že za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a o rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V tejto súvislosti skonštatoval, že žalovaná pred poskytnutím úveru žalobkyni na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala k dispozícii príjem samotnej žiadateľky, ako aj pohyb na osobnom účte v trvaní obdobia 3 mesiacov pred schválením žiadosti o poskytnutie úveru. Taktiež mala k dispozícii správu z registra úverov NRKI, ako aj mala dispozíciu údaje o výške dosahovaného príjmu partnera, čo bolo možné kvalifikovať ako zistenie celkových pomerov, v súvislosti so solventnosťou v spoločnej domácnosti. Zdôraznil, že pokiaľ veriteľ vykonal lustráciu dlžníka v úverových registroch, overil si príjem dlžníka a v ostatnom vychádzal z údajov poskytnutých dlžníkom, nemožno od veriteľa požadovať pre splnenie odbornej starostlivosti viac. V kontexte uvedeného zdôraznil, že žalobkyňa bola povinná poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktoré bol nútený v čase uzatvárania zmluvy veriteľ považovať za hodnoverné. Nebolo preto možné požadovať, aby úveroví veritelia vykonávali činnosť a preverovali údaje uvedené samotným spotrebiteľom, ktorý im je povinný poskytnúť na základe uloženej zákonnej povinnosti, napr. dotazmi s využitím informácií z databázy dlžníkov, z dôvodu nezákonnosti takéhoto postupu. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 20. decembra 2023 sp. zn. 11CoCsp/32/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, ako aj vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie. Na potvrdenie

správnosti rozsudku a v rámci vysporiadania sa s uplatnenými námietkami uviedol ďalšie dôvody. Konštatoval, že potreba odbornej starostlivosti veriteľa pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Dôsledkom porušenia tejto povinnosti veriteľa je, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou. Zákon č. 129/2010 Z. z. pripúšťa sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, len v prípade hrubého porušenia povinností predpokladaných uvedeným ustanovením. Odvolací súd považoval za preukázané, že pre posúdenie schopnosti spotrebiteľky splácať úver si veriteľ vyžiadal informácie o jej čistom mesačnom príjme, ktorý bol preukázaný výpismi z bankového účtu žalobkyne za obdobie od 1. marca 2021 do 31. mája 2021. Veriteľ vykonal lustráciu v registri NRKI, skúmal rodinný stav žalobkyne, druh jej bývania, počet vyživovaných osôb, výšku príjmu jej partnera, a to na základe údajov, ktoré spotrebiteľka poskytla veriteľovi v žiadosti o úver, v ktorej zároveň prehlásila, že splátky úverov iným spoločnostiam predstavujú sumu 0 eur. Žalovaná ako veriteľ pred poskytnutím úveru zohľadnila životné minimum vo výške 214,83 eura, príjem partnera znížený o 35 %, viac ako len výšku životného minima na ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu, prihliadla na predpokladané zníženie príjmu spotrebiteľky v dôsledku nástupu na starobný dôchodok, zohľadnila sumu splátok všetkých úverov, o ktorých mala vedomosť, úverov konsolidovaných spornou úverovou zmluvou, ako aj výšku splátky novo-schváleného úveru. Z uvedených údajov odvolací súd ustálil, že žalovaná posúdila nielen príjmy žalobkyne, ale aj jej rodinný stav, zistila jej výdavky spočívajúce v dovtedajšom úverovom zaťažení, zohľadnila sumu životného minima na plnoletú fyzickú osobu, ako aj prihliadla na údaje z registra NRKI. V tejto súvislosti zdôraznil, že v danom prípade nebol žalobkyni poskytnutý bezúčelový úver, ale sporným úverom došlo k refinancovaniu troch iných úverov, pričom výška splátok konsolidovaných úverov celkom vo výške 202 eur prevyšovala splátku novo-schváleného úveru vo výške 167,20 eura, ktorého vyslovenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala. Žalovanou poskytnutý úver tak nemožno vyhodnotiť ako nevýhodný pre žalobkyňu, nakoľko sa jeho poskytnutím znížilo úverové zaťaženie žalobkyne o 34,80 eura mesačne. Hrubým porušením odbornej starostlivosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., spôsobujúcim bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z. Úver poskytnutý žalovanou bol účelovým úverom, časť úveru slúžila k úhrade záväzkov uvedených v prílohe č.1 zmluvy a to k predčasnému splateniu peňažných záväzkov dlžníčky voči Prima banke Slovensko, a. s., Amicu Finance a. s. a voči Všeobecnej úverovej banke, a. s., iba zostávajúca časť novo-poskytnutého úveru vo výške 404 eur bola vyplatená v prospech osobného účtu žalobkyne.

2.2. Pri posudzovaní dodržania odbornej starostlivosti žalovanou odvolací súd poukázal na ustanovenie § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z. z. a následne dôvodil, že vzhľadom na výšku poskytnutého spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa v sume 8.970 eur a výšku zostatkov refinancovaných úverov v sume 8.566 eur, podotkol, že výška novo-poskytnutého úveru výrazne neprevyšovala počet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Týmto by bolo až poskytnutie úveru presahujúceho sumu 8.995 eur. Ak výška úveru, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich spotrebiteľských úverov výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich refinancovaných úverov, nevzťahujú sa na takýto úver ustanovenia § 7 ods. 19 až 23 zákona č. 129/2010 Z. z. Na refinancovaný úver sa nevzťahuje ani § 7 ods. 20 uvedeného zákona, ktorý taxatívne stanovuje položky na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že táto výnimka neznamena, že veriteľ v prípade poskytnutia úveru slúžiaceho na refinancovanie iných úverov nie je povinný postupovať obozretne a s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere je povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.). Výpočet MLS klientky ako aj skutočnosť, že veriteľ do tohto výpočtu zahrnul okrem príjmu spotrebiteľky aj príjem jej manžela bol za situácie, kedy poskytnutým úverom došlo k refinancovaniu iných úverov, podľa odvolacieho súdu bez právneho významu. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne ohľadom preverenia schopnosti splácať úver prostredníctvom registrov, lebo v registri NRKI sú zhromažďované údaje od 35 nebankových veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Do Spoločného registra bankových

informácií (SRBI) poskytuje údaje 18 jej členov. S ohľadom na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu, register NRKI spĺňa predpokladanú dvojtretinovú väčšinu veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Napokon odvolací súd dodal, že zákon č. 129/2010 Z. z. ukladá určité povinnosti aj spotrebiteľom, čo žalobkyňa akoby opomínala, pričom povinnosťou spotrebiteľa je poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Samotná žalobkyňa pritom v žiadosti o úver neuviedla žiadne finančné záväzky, a teda nesporne zavádzala žalovanú v otázke jej dlhov voči iným finančným subjektom (bankám). Z uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a právne nekorektné. Namietala odôvodnenie bodu 9.2 odvolacieho rozsudku, ktoré je podľa nej nedostatočné, nakoľko sa tam nenachádza zmienka o tom, prečo odvolací súd nepriznal právny význam skutočnosti týkajúcej sa výpočtu MLS a skutočnosti, že žalovaná zaradila pri skúmaní príjmu žalobkyne aj príjem manžela žalobkyne, ktorý nebol účastníkom úverového vzťahu. Podľa názoru dovolateľky, tieto právne skutočnosti v podstate usvedčovali veriteľa z porušenia postupu s odbornou starostlivosťou, keď do príjmu spotrebiteľa započítal aj príjem manžela, a to bez akýchkoľvek dôkazov, z ktorých by bol preukázaný skutočný príjem partnera v rozsahu 65 % a navyše nezohľadnil jeho kompletne úverové zaťaženie, ktoré zo strany žalovanej nebolo dôsledne skúmané a ani preukázané. Za absolútne zmatečné a nesprávne považovala dovolateľka tvrdenie odvolacieho súdu, že veriteľ do výpočtu MLS klienta zahrnul okrem príjmu spotrebiteľky aj príjem jej manžela, pri ktorom zohľadnil viac ako len výšku životného minima na ďalšiu posudzovanú plnoletú osobu fyzickú osobu, t. j. o viac 149,87 eura, za situácie, kedy poskytnutým úverom došlo k refinancovaniu iných úverov, bez právneho významu. Žalovaná neuviedla a odvolací súd neskúmal skutočnosť, z akého dôvodu žalovaná pri výpočte MLS klienta vzala do úvahy dôkazmi nepreukázaný príjem partnera práve vo výške 65 %, a prečo vo výpočte MLS klienta v časti životné náklady na dve dospelé osoby predstavujú sumu len vo výške 214,83 eura, čo nie je pravdivý údaj a táto suma predstavuje v zmysle zákonných ustanovení sumu vo výške 364,70 eura mesačne na dve dospelé osoby. V rámci svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 36/2010, II. ÚS 169/2021, II. ÚS 168/2019, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/98/2017, 1Obdo/7/2018, 4Cdo/120/2019 a 7Cdo/205/2019 a ZSP 13/2012. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nepreskúmateľné, čím bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a tým došlo k porušeniu jej procesných práv v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.1. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľka vymedzila právnu otázku v znení: „či ide o hrubé porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v prípade, že pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nezohľadní peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa, ktoré boli preukázateľne vedené v spoločnom registri bankových informácií, a ktoré mal spotrebiteľ preukázateľne ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere, a spotrebiteľský úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy o úvere je v dôsledku tohto hrubého porušenia potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.“ Dovolateľka argumentovala tým, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu splnenia povinnosti stanovenej v ustanovení § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a následne k nesprávnemu právnenému posúdeniu, že spotrebiteľský úver nie je bezúročný a bezpoplatkový. Nesprávne vyriešenie právnej otázky malo vyplývať z bodu 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku. K uvedenému dovolateľka akcentovala, že súd prvej inštancie zistil, že veriteľ nezohľadnil peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa, ktoré boli preukázateľne vedené v SRBI, mesačné úverové zaťaženie spotrebiteľa vysoko prevyšovalo príjem spotrebiteľa, čo vyplýva z predložených dôkazov. I napriek uvedenému dospel k právnenému záveru o dodržaní odbornej starostlivosti, pričom odvolací súd s týmto právnym názorom súhlasil. Následne dôvodila, že pokiaľ veriteľ neposudzoval celkový objem výdavkov

a príjmov spotrebiteľa, nemohol urobiť záver o tom, či spotrebiteľ bol alebo nebol schopný splácať požadovaný úver. Nebolo preto možné považovať za postup s odbornou starostlivosťou, keď veriteľ zhromaždil iba neúplné údaje, ktoré následne posudzoval, hoci mal objektívnu možnosť zistiť kompletné úverové zaťaženie žalobkyne. Ťažiskovou činnosťou žalovanej malo byť posudzovanie komplexných údajov a nie posudzovanie iba neúplne zhromaždených údajov. Žalobkyňa v konaní predložila výpis z registra SRBI, z ktorého jednoznačne vyplynula jej úverová zaťaženosť na základe úverových zmlúv poskytnutých bankami, a to Slovenskou sporiteľňou, a. s., Prvou stavebnou sporiteľňou, a. s., VÚB, a. s. Navyše žalovaná zároveň predložila aj jej interný prepočet „MLS klienta“, z ktorého vyplýva porušenie postupu s odbornou starostlivosťou, keď do príjmu spotrebiteľa žalovaná započítala aj dôkazmi nepreukázaný príjem manžela. Ak žalobkyňa uvádzala príjem partnera resp. manžela a žalovaná ako dodávateľka finančnej služby pri posudzovaní bonity žalobkyne vzala do úvahy príjem partnera resp. manžela, jednoznačne mala požadovať od žalobkyne, aby predložila dôkaz o skutočnom príjme partnera resp. manžela, ako aj mala preverovať aj jeho úverovú zaťaženosť. Napokon zákon č. 129/2010 Z. z. žalovanej stanovil aj povinnosť viesť postup s odbornou starostlivosťou hodnoverne preukázať. Dovolateľka vzhľadom na uvedené skonštatovala, že vyriešenie ňou nastolenej právnej otázky odvolacím súdom je v priamom rozpore so zmyslom, účelom a doslovným znením ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj s rozhodovacou praxou rozhodnutí vyšších súdov (rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/2/2021, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/43/2021, rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3CoCsp/54/2020 a sp. zn. 22Co/136/2019), Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 201/2018, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/61/2015 a Súdneho dvora Európskej únie C-449/13. Napadnuté rozhodnutie považovala za nedostatočné a založené na domnienkach a nie na dôkazoch. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadrila v lehote 10 dní v zmysle § 436 ods. 3 CSP, preto dovolací súd na neskôr predložené vyjadrenie, podaním z 13. júna 2024 neprihliadal.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania s uplatnenými námietkami v otázke výpočtu MLS a k skutočnosti, že žalovaná zaradila pri skúmaní príjmu žalobkyne, aj príjem jej manžela, ktorý nebol účastníkom úverového vzťahu. Ďalej namietala arbitrárnosť a zmätočnosť v otázke posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a postupu žalovanej pri jej posudzovaní s odbornou starostlivosťou, z dôvodu nevyhodnotenia všetkých predložených dôkazov.

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že sporové strany uzavreli dňa 29. júna 2021 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - účelový úver a revolvingový úver pod reg. č. 1106042465, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyňu úver v celkovej výške 8.970 eur s dojednaným počtom splátok 96, s výškou jednej splátky v sume 167,20 eura, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 16,02 %, dojednanou výškou RPMN vo výške 17,3 %, pričom celková čiastka zaťažujúca spotrebiteľa bola dojednaná na sumu vo výške 16.051,21 eura. Poskytnutý úver bol účelovo viazaný na refinancovanie záväzkov samotnej žalobkyne, na základe spotrebiteľských zmlúv uzatvorených s peňažným ústavom Prima banka Slovensko, a. s. so zostatkom 1.726 eur, spoločnosťou Amico Finance, a. s. Bratislava v zostatkovej výške 5.871 eur a s VÚB, a. s. Bratislava vo výške 969 eur (v spise na č. I. 6-7), pričom zvyšnú časť poskytnutého úveru v celkovej výške 404 eur žalovaná poukázala na osobný účet žalobkyne. Žalovaná pri skúmaní bonity žalobkyne vychádzala zo správy z registra úverov NRKI, z príjmu žalobkyne, z prehľadu pohybu finančných prostriedkov za obdobie 3 mesiacov na jej osobnom účte, ako aj z údajov o príjme jej partnera, ktoré údaje považovala za údaje týkajúce sa posúdenia solventnosti spoločnej domácnosti žalobkyne. Žalobkyňa v odvolaní namietala posúdenie splnenia povinnosti žalovanej postupovať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní úverovej bonity žalobkyne, ako aj samotné hodnotenie výpisov z účtu žalobkyne pri skúmaní zaťaženia žalobkyne v súvislosti s inými poskytnutými údajmi, ako aj výpočet MLS klienta. Odvolací súd pri posudzovaní dodržania odbornej starostlivosti žalovanou s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z. z., s

prihliadnutím na výšku poskytnutého spotrebiteľského úveru vo výške 8.970 eur a výšku zostatkov refinancovaných úverov vo výške 8.566 eur skonštatoval, že výška novo-poskytnutého úveru neprevyšovala počet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov. Týmto by bolo až poskytnutie úveru presahujúceho sumu 8.995 eur, čo by malo za následok povinnosť veriteľa pri výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver zohľadniť čistý príjem žalobkyne ako žiadateľky, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľky a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, výšku splátok spotrebiteľských úverov, ako aj peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľky. Výpočet MLS klientky, ako aj skutočnosť, že veriteľ zahrnul do výpočtu okrem príjmu spotrebiteľky, aj príjem manžela považoval bez právneho významu. K splneniu odbornej starostlivosti v zmysle § 7 ods. 17 zákona č. 129/2010 Z. z., odvolací súd zdôraznil, že v registri NRKI sú zhromaždené údaje od 35 nebankových veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Do registra SRBI poskytuje údaje 18 jej členov, preto skonštatoval, že register NRKI spĺňa ustanovením § 7 ods. 17 zákona č. 129/2010 Z. z. predpokladanú dvojtretinovú väčšinu veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Napokon poznamenal, že zákon č. 129/2010 Z. z. ukladá určité povinnosti nielen veriteľom, ale aj spotrebiteľom. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. bolo povinnosťou žalobkyne v žiadosti uviesť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Samotná žalobkyňa v žiadosti o úver neuviedla žiadne finančné záväzky.

15. K namietanému hodnoteniu všetkých dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že hodnotenie dôkazov úvahou súdu znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Výplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP a z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy). Hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľka v konaní okrem uvádzaných skutkových tvrdení k posúdeniu jej schopnosti splácať spotrebiteľský úver, predložila listinné dôkazy týkajúce sa porušenia povinnosti žalovanej náležite s odbornou starostlivosťou skúmať úverovú bonitu žiadateľky o úver, slúžiaci na refinancovanie iných spotrebiteľských úverov, výpisy z registrov NRKI, SRBI, interný výpočet MLS klienta. Argumentovala tým, že samotný register NRKI nepredstavuje resp. neobsahuje údaje dvojtretinovej väčšiny veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktoré sú zverejnené v zozname veriteľov podľa § 8a zákona č. 129/2010 Z. z. Dovolací súd sa nestotožnil so záverom odvolacieho súdu týkajúcim sa údajov získaných len z registra NRKI, z ktorých žalovaná vychádzala. Z predloženého výpisu z registra SRBI žalobkyňou je evidentné, že skúmanie úverovej bonity žalobkyne nebolo komplexné z dôvodu, že z uvedeného výpisu vyplýva, že žalobkyňa bolo v posledných 12 mesiacoch pred poskytnutým úverom zamietnutých celkom šesť žiadostí o úver inými veriteľmi, ako aj nebola dostatočne vyhodnotená jej úverová zaťaženosť. Dovolateľka splácala splátku vo výške 266 eur mesačne Slovenskej sporiteľni a. s. pri zostatku ku dňu poskytnutia úveru vo výške 25.991 eur; splátku vo výške 197 eur Prvej stavebnej sporiteľni, a. s. pri zostatku ku dňu poskytnutia úveru vo výške 22.665 eur a kontokorentný úver VÚB a. s. so zostatkom ku dňu poskytnutia úveru vo výške 941 eur. Z výpisu z registra NRKI uvedená úverová zaťaženosť nevyplývala, i napriek tomu, že aj z výpisu z úverového účtu žalobkyne bolo možné zistiť splácanie uvedených úverov. Rovnako dovolací súd nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu týkajúcim sa výpočtu klienta MSL, ktorý uplatnené námietky žalobkyňou v odvolaní považoval bez právneho významu, i napriek tomu, že bez zohľadnenia aj výdavkov partnera žalobkyne, resp. jeho úverovej zaťaženosti nie je možné vyhodnotiť postup žalovanej s odbornou starostlivosťou bez preukázania relevantných skutkových okolností.

17. Z nálezu ústavného súdu z 12. februára 2025 sp. zn. II. ÚS 530/2024-39 vyplýva právny názor podľa ktorého, súd rozhodujúci vo veci je povinný (ex offa) sa vysporiadať so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu a v rámci rozhodnutia spotrebiteľovi odôvodniť, prečo preskúmanie jeho bonity

veriteľom (ne)bolo v súlade nielen so slovenskými právnymi predpismi, ale aj normami európskeho práva. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48“). Podľa tohto ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Zákonodarca zdôraznil, že dôkazné bremeno pri overení toho, či si veriteľ splnil túto zákonnú povinnosť, je na strane veriteľa (§ 7 ods. 16 písm. b) za bodkočiarkou zákona č. 129/2010 Z. z.). Splnenie tejto povinnosti je však potrebné vnímať vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu je pre spotrebiteľa nepochybne viac než podstatná, pretože chráni spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti [pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fesihovi Kalhanovi z 27. marca 2014, C-565/12, bod 42]. Súdny dvor citovanú smernicu vykladá tak, že „existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoľávať právnej normy určenej na jeho ochranu (Radlinger a Radlingerová rozsudok z 21. apríla 2016, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 65, ako aj citovaná judikatúra; rozsudok Súdneho dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK z 5. marca 2020, C-679/18, bod 22).

18. V kontexte uvedeného preto dovolací súd považoval za dôvodné namietané nevysporiadanie sa so všetkými podstatnými uplatnenými námietkami žalobkyňou v konaní, spojenými s právom na náležité odôvodnenie rozhodnutia, ako aj s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú dovolateľka v odvolaní poukázala (§ 387 ods. 3 CSP). Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

19. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

20. Napokon aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

21. Súdny dvor v rozsudku z 18. decembra 2014 vo veci C-449/13 CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej, Charline Bonatovej, Florianovi Bonatovi, k povinnosti poskytnúť informácie pred uzavretím zmluvy, k povinnosti overiť úverovú bonitu dlžníka, k dôkaznému bremenu a k spôsobu

dokazovania judikoval, že „ustanovenia smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa a jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48; článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom; článok 5 ods. 6 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni, aby veriteľ poskytol spotrebiteľovi primerané vysvetlenia pred ohodnotením jeho finančnej situácie a potrieb, pričom sa ale môže ukázať, že ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa povedie k ich nevyhnutným zmenám, ktoré musia byť spotrebiteľovi poskytnuté s dostatočným časovým predstihom pred podpisom zmluvy o úvere bez potreby vypracovania konkrétneho dokumentu“.

21.1. Súdny dvor v rozsudku z 10. júna 2021 vo veci C-303/20 k výkladu čl. 8 smernice 2008/48 uviedol, že veriteľ je povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom (C-449/13, C-58/18, C-679/18). Porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy. K uvedenému dovolací súd dodáva, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (C-565/12).

22. Napokon k namietanej arbitrárnosti dovolací súd uvádza, že ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

23. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd teda konštatuje, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je nielen prípustný, ale aj dôvodný. Z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia z procesných dôvodov dovolací súd následne neposudzoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 7Csp/31/2023-115 z 27. marca 2024 rozhodol o výške priznanej náhrady trov konania, preto dovolací súd v súlade s ustanovením § 439 písm. a) CSP z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zrušil aj závislý výrok o trovách konania (R 73/2004).

25. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

26. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobkyne, s tým, že pri posudzovaní splnenia povinnosti žalovanej postupovať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní úverovej bonity je potrebné komplexné zhodnotenie relevantných uplatnených námietok s prihliadnutím na právne závery uvedené v bodoch 17. a 21. tohto odôvodnenia. Overenie úverovej bonity predstavuje záruku pre spotrebiteľa v tom, že ho ochráni pred záväzkom, ktorý by v podstate nemohol splniť, ako aj poskytovateľa úveru, ktorý znáša riziko, že nezíska vrátenie dohodnutej sumy. Uvedené overenie je založené na vzájomných povinnostiach zmluvných strán. Na jednej strane, veriteľ musí získať dostatočné informácie potvrdzujúce platobnú schopnosť spotrebiteľa. Na strane druhej, spotrebiteľ musí lojálne spolupracovať a predpokladá sa, že pri predkladaní žiadaných informácií, koná opatrne a v dobrej viere. Komplexné posúdenie individuálnych skutkových okolností danej veci je nevyhnutné pre naplnenie cieľa smernice 2008/48, ktorým je zabezpečenie všetkým spotrebiteľom vysokú a rovnocennú úroveň ochrany a vytvoriť skutočný vnútorný trh prijatím vhodných opatrení na podporu splnenia predzmluvných povinností počas fáz úverového vzťahu s prihliadnutím na osobitný charakter spotrebiteľského vzťahu a trhu s úvermi.

27. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 3 CSP.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.